

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לעילא חר' מתחוס וכו' הע"ס והתקרא. ר"ב ע"ל כפ' ר"ע דף פ"ה ע"א פ"י בדרך אחר:

גליון הש"ס

במ"י טוב לי יום אחד שאהיה
יושב ועוסק בתורה. וכירד
ע"י דברות אלה חכמי עלי
תשפע ולדקה שאהיה עושה
יותר מקרובות:

רבינו חננאל

[illegible]

(א) ע"י נכריות כ" כ" ונתבססו שם.

27 וְסִי'ם גַּמּוּ

(ש"מ ר' יהודה היא).
כלומר הדבר שנאמר לדעת
ר' יהודה שהיה סוכר
מלאכה שאינה צריכה
לגופה חייב עליה, וכבר
הקדמנו פירושו בפרק
הראשון.

(רישא) במאי עסקינן אי
בחוללה שיש בו סבבה מותר

מבכעי ליה, והעיקר דלילה
אמרו ומכר היה רבי ישמעאל
בן עזריה מהלכין אחריהם,
נשמות כבו אם במחצית ימצא
מכיליהו וחי בהם ולא שימות
קורם ונשם ונח 129 שאין לך ד
אמרו מר זוטרא מחיי לקולא
לכתא כמאן, אמר ליה כמ
שבבת, סבור מנה לחיה אין
הקיש דם דצטנן עושין לו כ
מחציתין את הקטן כיום הש

במה מדליקין פרק שני שבת

שכח שהוא שבת או סגר שמיני מותר בשבת: ש"מ ר' יהודה פ"א.
לגופו אלא לעורך דבר אחר שלא חלק הפתילה או שלא יפקע
יצייו של הבהוב פתילה שהמיני נעשה להאחז בו האור מהר כשירצה
למנוחיה דמתמחין: א"י. דאית דכו סכנת נפשות ומושום פקוח נפש שרי

גמ' מודקתני סיפא חייב ש"מ ר' יהודה היא רישא כמא' וסיקנא אי בחולה שיש בו סכנה מותר מיבעי ליה ואי בחולה שאין בו סכנה חייב חטאת מיבעי ליה לעולם בחולה שיש בו סכנה *וברין הוא דליתני מותר ואידי *דבעי למתני סיפא חייב תנא גמ' רישא פטור והדתי רבי אושעיא אם בשביל החולה שיישן לא יכבה ואם כבה פטור אבל אסור ההיא בחולה שאין בו סכנה ורבי שמעון היא: שאול *בשאלה זו לעילא מר' תנחום דמן גוי מהו לכבות בוצינא דנורא מקמי באישא בשבתא פתח ואמר אנת שלמה אן חכמתך אן *סוכלתותך לא דיך שדברך סותרין דברי דוד אביך אלא שדברך סותרין זה את זה דוד אביך אמר *לא המתיב יתללי יה ואם אמרם *ושבת אני את המתיב שובר

מתו וחותר ואמרת ³ כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת לא קשיא הא דקאמר דוד לא המתים יהללו יה הכי קאמר לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות קודם שימות שכיון שמת בכל מן התורה וזמן המצוות ואין להקב"ה שבת בו והיינו דאמר ר' יוחנן ⁴ מאי דכתיב 'במתים חפשי כיון שמת אדם נעשה חפשי מן התורה וזמן המצוות ודקאמר שלמה ושבח אני את המתים שכבר מתו שכשחמאו ישראל במדבר עמד משה לפני הקב"ה ואמר כמה תפלות ותחנונים לפניו ולא נענה וכשואמר ⁵ זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך מיד נענה ולא יפה אמר שלמה ושבח אני את המתים שכבר מתו דבר

אחר מנהגו של עולם שר ב"ו גזר גזרה ספק מקיימין אותה ספק אין מקיימין אותה ואם תמצוי לומר מקיימין אותה בחייו מקיימין אותה במותו אין מקיימין אות וקיימות הם לעולם ולעולמי עולמים ולא יפה אמר בדברך יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב מאי דוד לפני הקב"ה ירבונו של עולם מחול לי על אותו בחיך אני מודיע בחי שלמה בנך אני מודיע י"כ שכשנה ימי הקדשים רבקי עשרים זה בזה אמר שלמה עשרים הם והגשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד ורחמו בתריה

זו וגבור חזר ואמר ⁹ שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי
זוהו הוא מלך הכבוד סלה ולא נענה כיון שאמר ¹⁰ ה'
נענה באותה שעה נתפכו פני כל שונאי דוד כשולי
אותו עון ולא יפה אמר שלמה ושבת אני את המתים
ברכו את המלך וילכו לאהליהם שמחים וטובי לב על כל
איהלהם שמצאו נשותיהן במהרה שמחים שמנו מזיו
יהודה וזכר על כל הדיוט אשר עשה ה' לדוד עבדו
אל עמו דאחיל להו עון היום הכפורים ודקאמר שלמה
רב דאמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב ¹² הודיעני ה'
פני הקדוש ברוך הוא רכנונו של עולם הודיעני ה' קצי
ומדת ימי מה היא גזרה היא מלפני שאין מודיעין מדת
אמות באחד בשבת אמר לו כבר הגיע מלכות שלמה
ות בערב שבת ¹⁶ אמר לו ¹³ כי טוב יום בחצריך מאלף
לוח שעתיד שלמה בנך להקריב לפני על גבי המזבח
כל

[illegible]

לֹא לִימֵנו מוֹתֵר לַכַּתְמָלָה: חַיִּיב מִיִּצְטֵי לֵיָּהּ. הַאִיל וְרִבֵּי יְהוּדָה
הָיָה דִּלְגָּה פֶּסֶר לֵיהּ מִשּׁוֹם דְּלֹאֵיהּ חֵרִיבָה לְגוּפָה: וְהָא דִּמְנֵי רִבֵּי
אוֹשְׁטֵיָא. כְּדִידָא אֲנָל אֲסוּר: וְר' שְׁמִעוֹן הֵילֵל. יִדְפַּעְתָּר לֵיהּ מִשּׁוֹם
חֵרִיבָה חֵרִיבָה לְגוּפָה: שְׁאֵל שְׁמִיעוֹן. שְׁאֵל: לְעִילָא מַר'
מִשּׁוֹם. לְפָנֵיו. וְכֵן לֶשׁן הַמִּשְׁכָּל וְהַמִּקְרָא (ב) שְׁמִיעוֹן עוֹמֵדִים מַמְעַל לוֹ
פְּשִׁיעֵי (ו) וְעַל שֶׁם שִׁירָאִים לְהִתְקַרֵּב לְפָנָיו עוֹמְדִין מִרְחוֹק: דִּמְן
נָוִי. מִקּוּם: כְּחִילָא. חוּלָה. מִרְבוֹם שֶׁל רַעָה (כְּחִילָא שֶׁל) כִּסְחָא: מִסַּח וְאִמְרֵי.
כִּי הָיוּ רִבְעִין לַפְתּוֹחַ כְּבָדָהּ תַּחְתֶּיהָ וְהָיָה דוֹמֵה לַשְּׁאֵלָה דִּרְשָׁה: יִצְחָק
לִלְבָב מִי. לְלוֹמַר דְּגוֹלֵיהּ הֵימֵן וּפְקוּם נָפֵשׁ אִין הֵיָּהּ. אֲנֵה הִלְכָה:
וְתוֹרֵם וְאִמְרֵם. לְסַחֵר דְּרִבֵּי עַמְלָן: קָא קִישָׁא. אִישׁ. אִישׁ. גּוֹפִיָה הִוָּה
מִפְּרַשׁ לָהּ: דְּאִמְרֵי ר' יוֹסֵפִין. קָרָא קָא דְרִישׁ כְּתוּבִים חֲמִישִׁי: וְשִׁבְעָה
אִין אֵם הַתְּפִלָּה. שְׁעָקוֹן כְּתוּבִים כְּבוֹדָהּ וְנִזְלוֹת וְיִמְחוּ רִאשִׁים
לְשִׁבְעָה אִפְּלִיו מִדְּמִיקִים חִיִּים שְׂגוּלִים כִּי כְּתוּבִים מִבְּחִינֵיהּ. עֲמַד
מַשֵּׁ. וְאִין לִי לְדִיק מַמְנוּ וְלֹא נִעְנֶה בְּנוֹתָיו: דִּלְ שִׁבְעָה אִין אֵם
הַתְּפִלָּה. הִרְאֵשְׁנוּ מִן הַחִיִּים שֶׁל עֲכָשִׁי שֶׁהִרְאֵשְׁנוּ טוֹבִים מֵאֵלֶּה
תַּדַּע שֶׁמִּתְקַייִמוֹת גּוֹרֻמֵּיו שֶׁל מִשָּׁה וְאִין מִתְקַייִמוֹת גּוֹרֻמֵּיו שֶׁרִים
שֶׁל עֲכָשִׁי: וְאִין כְּתֵב הַתְּפִלָּה. כִּי הֵיָּהּ דִּמְנֵי כְּתוּבִיהּ (דף ד) שֶׁל
יוֹסֵף. מַשֵּׁ הִיָּהּ לְהֵם לְיִשְׂרָאֵל שִׁיבָה דְּרִישָׁן דְּדוֹרָשָׁן עֲנִינֵיו שֶׁל
עַם. עַל אוֹרוֹ עוֹן. דָּבַח שִׁנְעִי: דְּבָקוֹן שְׁעִירִים. דִּלְ בֵּית קִדְשִׁי
הַקִּדְשִׁים: כִּד רִנּוֹת. רַעָה תַּחְתֶּיהָ מַחֲינָה כְּתוּבִים כְּתַפְתֵּל שְׁלֵמָה
עַד כִּד. יֵשׁ אִמְרֵים כִּד בְּרִכּוֹת דִּמְעוּת וְלֹא הִירְאֵל: רַבְטוֹ
שְׁעִירִים כְּתוּבִים מִלְכֵּלֵיהּ. כְּבֹד דִּעַל עַמְנוּ אִמְרֵי אֲמֵר הַכְּבוֹד: אִיל
שְׁעִירִים מִי הוּא זֶה מֵאֵל הַכְּבוֹד אִמְרֵי אִיל ה' עוֹז וְגִבּוֹר (תַּחֲלִיל דִּלְ)
שׁוּאִיל דּוֹד. שִׁמְשַׁח מֵאֵל מִלֵּךְ שְׁמַעִי וְיִוְאֵל כִּי: דִּישׁ הַכְּסוּרִים. שְׁאֲלָנוּ
וְשָׁחוּ כְּתוּבֵת הַבֵּית כְּדִכְתוּבֵי אֵת הַחַג [וְגו'] שְׁבַעֲתָ יָמִים וְשְׁבַעֲתָ יָמִים
כְּדִמְחִירִין כְּתוּבֵת קֶטֶן (דף ע). וְדִקְרָאֵר שְׁלֵמָה כִּי לִלְבָב לִי הוּא טוֹב
מִקֵּדֶשׁ הַיֵּה. לֹא לְעִין שְׁבִיתוֹת אִמְרֵי אִלֵּל לְעִין הַלְלוֹת שְׁבַת
יְיָ: קוּלִי. הַעֲמִידוֹת לֵבָא עֲלֵיהּ: מִדֵּם יָמִי. כְּתֵב מִי מִי: מִשֶּׁ חֵדֵל
אִין. כְּבִרְאֵה יוֹסֵף אִין חֵדֵל וְכֵלֵל מִן הָעוֹלָם: אִמּוֹם כְּבִרְאֵחַ כְּשִׁמְסֵה. שִׁיבְלָנוּ
לְהַתְּעַקֵּק כִּי וְכַהֲפִסְדִּי: כִּי טוֹב יוֹם כְּחִירִין. לְלוֹמַר כְּבֵר אִמְרֵת
לְפָנֵי טוֹב יוֹם שֶׁאֵתָה עוֹמֵד כְּחִירִי וְעוֹסֵק כְּבוֹדָהּ מֵאֵלְךָ עוֹלוֹת שְׁעִמֵד
בְּכֵן שְׁלֵמָה לְהַעֲלוֹת כְּדִכְתוּב (תַּחֲלִיל א) אֵלֶּךָ עוֹלוֹת יַעֲלֶה שְׁלֵמָה וְגו':
הַ

אותה ואילו משה רבינו גור כמה גזירות ותיקן כמה תשלמה ושבה אני את המתים וגו' ד"א ושבה אני וגו' דכתיב "עשה עמי אות למובה ויראו שונאי ויבושזו אמר עון אמר לו מחול לך אמר לו עשה עמי אות בחי" אמר שלמה את בית המקדש ביקש להכניס ארון לבית קדו וארבעה רגנות ולא נענה פתח אמר "שאו שערים ראש למיכליה אמרו" מי הוא זה מלך הכבוד אמר להו' ה' צ' עולם ויבא מלך הכבוד מי הוא זה מלך הכבוד" ה' צ' אלהים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך מ קדירה וידעו כל העם וכל ישראל שמחל לו הקב"ה ע' שכבר מתו "והיינו רכת" י"ביום השמיני שלח את העם אמרנו "עמנו נזיד" ללכת ונבנו למקדש ונניח אבן

המסובת אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו ויכל
השכינה וטובי לב שנתעברו נשותיהן של כל אחד ואחד
(ולישראל עמו). לדוד (עבדו) שמחה לו על אותו עון ואמר
כי כלכל חי הוא טוב מן האריה המת כדרכי יהודה אמי
וימדת ימי מה היא ואדעה מה חדל אני אמר דוד
ואמר לו ביום ההוא היא מלפני שאני מודיעין קצו של בשר דוד
ימיו של אדם ואדעה מה חדל אני אמר לו "בשבת תמנ
בנך "ואין מלכות נוגעת בחברתה אפי' כמלא נימא א
טוב לי יום אחד שאהיה יושב ועוסק בתורה מאלף

עין משפט
נר מצוה

ק"א ב מ"י ס"ב מהל'
שבת הלכה ב טוש"ע
ח"ח סימן רע"ח:

תורה אור השלם

1 לא הבתים הללו הן
ולא כל ירד וקודש
החלים קצו ה'
2 וטובח אני את הבתים
שכבר מותו מן החיים אשר
יבדו חיים עדנה
3 קהלת ד ב
4 וכן אשר יזכר אל ב
החיים שן שחורין מן לכל
הן דוא טוב מן נאריה
5 קהלת ט
6 בנחיות חפשי כמו
החלים שכבר קבר אשר
וא וכתוב שן ור וקדח
מקדח נגדור החלים טו א
7 וכו לאבדום ליתקח
וילדא שן עקוב אשר
שבעת לוח מן ור וחבר
אלעם ארבת את בן
מבוכבי השמים וכל הארץ
והוא אשר אפרו
ורעבנו ונחול מערית אתן

6 עֲשֵׂה עִמּוֹ שָׂמוֹת לְטוֹבָה
 וְיֵרָא שְׂמִי וְיִבְשֹׁם בִּי אֶת־
 הָיָה עֲדֵרְתִּי וְהַתְּכֵנִי:
 תְּהִלָּים 10 י
 7 שָׂא שְׁעֵרִים רָאִשֵׁיכֶם
 וְתִשָּׂא פְתָרֵי עוֹלָם הַקּוֹא
 מִלֶּךְ הַקְּבוֹד: תְּהִלָּים כד י
 8 מִלֶּךְ הַקּבוֹד בִּי עוֹה
 וְגִבּוֹר בִּי בִּדְבוֹר מַלְאָכָה:
 תְּהִלָּים כח י
 9 שָׂא שְׁעֵרִים רָאִשֵׁיכֶם
 וְשָׂא פְתָרֵי עוֹלָם הַקּוֹא
 מִלֶּךְ הַקְּבוֹד בִּי הוּא י
 10 מִלֶּךְ הַקְּבוֹד בִּי עֲבָאֹת הוּא
 מִלֶּךְ הַקְּבוֹד מְלִיךְ:
 תְּהִלָּים כד טו-י
 11 אֱלֹהִים אֵל תִּשְׁבֵּן
 מִשְׁחִיחַ וְקָרָה לְחֹסֶד־יְדִיד
 מְבָרֵךְ:
 תְּהִלָּים כד טז-יז

דברי היום ב' כ ט
 11 ביום השני שלח את
 העם ויבדוהו ויאמר
 ויכלו לאהליהם שמים
 וטובי לב על כל העושה
 אשר עשה ה' לרדו עבדו
 ולישראל עמו
 מלכס א ח ט
 12 וידעני ה' קצי ומדת
 ימי מה הוא אדעה מה
 חל אני חילים לה ה
 13 כי טוב בן חוצרץ
 מאלף ברדיו האסומף
 בבית אלוהו מדור בארץ
 חשש חילים ב' א ט

ר' נסים נאון (המשך)
 ר' דניאל אמר רבי אלעזר
 הלכה כרבי אלעזר, כי
 הלכה כרבי אלעזר, כי
 הרחצת כל גופו או הרחצת
 מילה עצה. אמר רבי
 יהודה מרובין דרבי (קטנא)
 (עקב) שמה שפירא
 הרחצת כל גופו, אמר
 בלעזר תרעף תרעף מילה
 עצה. מן דרבי חסדא של
 ג' מנה כשבת דאסור ושל
 א' מנעין חסין דאסור ושל
 ג' מנה כשבת. מחקיך
 ר' יוחנן ור' אלעזר שני
 כין חסין שחוטמין כשבת
 מחקיך שחוטמין מרוב
 מחקיך ר' דניאל ור' אבמי
 דבבא חסין שחוטמין
 שחוטמין פליגי, דילמא חסין
 שחוטמין מרוב חסין פליגי.

אמר אביי אלא בעא דאישני
 גרי לה אמר רבי אבהו אמר
 ר' זבין בהתצת כל גופו ובין
 מיבעיא ליה. ובמסכת ע"ז
 ראל. והרי אנו מוכרינן מן
 זור עליהם מחוטב עציץ עד
 ברכת הון בשעה שידר להן
 זין בעיניו של יום. ובפרק
 קום בשנה משה חיקן להם
 ול אותו עון, אלא לישראל
 מר רבי פונק אמר רבי יוחנן

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones